

Do dnia dzisiejszego, skutkiem wewnętrznych przeszkód dotyczących krajowych postępowań przetargowych, Malta nie spełniła swych zobowiązań w zakresie sporządzenia strategicznych map hałasu dla wspomnianej aglomeracji i głównych dróg, nie udostępniła tych map społeczeństwu oraz nie przekazała odpowiednich danych Komisji.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnosząca się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku Dz.U. L 189, s. 12

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-122/09, Zhejiang Xinshiji Foods Co. Ltd, Hubei Xinshiji Foods Co. Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 26 kwietnia 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-195/11 P)

(2011/C 179/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche, H. van Vliet, pełnomocnicy)

Inni uczestnicy postępowania: Zhejiang Xinshiji Foods Co. Ltd, Hubei Xinshiji Foods Co. Ltd, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku;
- obciążenie skarżących kosztami poniesionymi przez Komisję w ramach niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Punkt 1 sentencji zaskarżonego orzeczenia stwierdza nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 1355/2008 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono Zhejiang Xinshiji Foods Co. Ltd i Hubei Xinshiji Foods Co. Ltd. (zwanymi dalej „skarżącymi”), w całości uchylając w ten sposób nałożone cło antydumpingowe, co prowadzi do zerowej stawki cła antydumpingowego na przywozy skarżących.

Komisja twierdzi, że w całości uchylając cło Sąd orzekł ultra petita, mimo iż same skarżące przyznają, że wnioskowane przez nich dostosowanie prowadziłoby jedynie do obniżenia cła antydumpingowego nałożonego na ich produkty.

Zatem zdaniem Komisji sentencja zaskarżonego wyroku narusza art. 264 akapit pierwszy TFUE w związku z art. 254 akapit szósty TFUE, oraz zasadę proporcjonalności. Stwierdzenie nieważności całego rozporządzenia w zakresie w jakim dotyczy skarżących jest nieproporcjonalne w stosunku do jedynej podstawy nieważności, która została przyjęta przez Sąd. Jest ono zatem ultra petita.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1355/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 350, s. 35).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-10/09 Formula One Licensing BV przeciwko Urzęd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Global Sports Media Ltd, wniesione w dniu 27 kwietnia 2011 r. przez Formula One Licensing BV

(Sprawa C-196/11 P)

(2011/C 179/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Formula One Licensing BV (przedstawiciele: K. Sandberg, B. Klingberg, Rechtsanwältinnen)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Global Sports Media Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie podnoszonego przez wnoszącą odwołanie żądania stwierdzenia nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 16 października 2008 r. w sprawie R 7/2008-1 lub ewentualnie przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpatrzenia; oraz
- nakazanie OHIM i interwenienta pokrycia własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez wnoszącego odwołanie zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi naruszenie prawa Unii w wyniku błędnego zastosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾ (obecnie rozporządzenia nr 207/09) oraz art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94, przywołując na poparcie tego twierdzenia następujące argumenty:

- 1) Sąd naruszył art. 8 ust. b) rozporządzenia nr 40/94 w następującym zakresie

1.1. Sąd błędnie pod względem prawnym ocenił kwestię odróżniającego charakteru oznaczenia „F 1”. Po pierwsze, Sąd naruszył uznaną w utrwalonym orzecznictwie zasadę, że charakter odróżniający znaku towarowego należy oceniać przez odniesienie do konkretnych towarów i usług, które dany znak oznacza. Po drugie, ustalenia dotyczące tego zagadnienia zostały oparte na przeinaczonym stanie faktycznym. Po trzeciej, Sąd nie zastosował wynikającej z utrwalonego orzecznictwa zasady, zgodnie z którą znak towarowy może uzyskać charakter odróżniający także w następstwie używania go jako części innego zarejestrowanego znaku towarowego. Po czwarte, ustalenia dokonane przez Sąd w tym względzie doprowadziły do niedopuszczalnego unieważnienia de facto należących do wnoszącej odwołanie zarejestrowanych znaków towarowych „F 1” w standardowej postaci.

1.2. Sąd błędnie pod względem prawnym ocenił kwestię prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 zarówno w odniesieniu do przywołanych w sprzeciwie znaków „F 1” w standardowej postaci, jak i do logotypu „F 1 Formula 1”. Po pierwsze, Sąd nie wziął pod uwagę istotnego czynnika identyczności lub wysokiego podobieństwa towarów i usług, pomimo że sam ustalił

znaczący stopień podobieństwa oznaczeń. Po drugie, Sąd tak bardzo skupił się na aspekcie charakteru odróżniającego określenia „F 1”, że pominął inne istotne czynniki, które należy brać pod uwagę zgodnie z utrwalonym orzecznictwem. Po trzeciej, Sąd nie ocenił podobieństwa oznaczeń zgodnie z jego stopniem.

2) Sąd naruszył art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94 w następującym zakresie:

2.1. Sąd błędnie wykluczył renomę należących do wnoszącej odwołanie znaków towarowych „F 1” w standardowej postaci.

2.2. Ponadto Sąd błędnie pod względem prawnym ocenił kwestię podobieństwa oznaczeń w odniesieniu do przywołanego w sprzeciwie znaku logotypu „F1 Formula 1”, błędnie stwierdzając, że określenie „F 1” nie ma charakteru odróżniającego.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, s. 1)